

โครงการศึกษาอัตลักษณ์ชาวไทหล่มเพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์หล่มศักดิ์

The study of Thai Lom identity to be ideas for the interior design of Lomsak Museum

วารางคณา วงศ์อู๋¹, ญาณินทร์ รักรวงศ์วาน¹

Warangkana Wong-oui¹, Yanin Rugwongwan¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาวิถีชีวิตของชาวไทหล่ม โดยการนำอัตลักษณ์ชาวไทหล่มที่ได้จากงานวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์หล่มศักดิ์1 ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัดแสดง รวมถึงข้อมูลในพิพิธภัณฑ์ต่างๆ การวิจัยนี้เริ่มจากการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร การลงพื้นที่สำรวจ การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยขอบเขตของการเลือกสัมภาษณ์นั้นได้แก่ กลุ่มผู้อาวุโส ประชาชน ชาวบ้าน พระสงฆ์และแหล่งข้อมูลเช่น ชมรมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทหล่ม เป็นต้น จากนั้นจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อคัดเลือกวัฒนธรรมที่แสดงความเป็นอัตลักษณ์ของชาวไทหล่ม พร้อมทั้งวิเคราะห์คุณค่าของวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่า บริบททางสังคม วิถีชีวิต และสิ่งแวดล้อมของชุมชนได้รับการสืบทอดมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งสามารถจัดหมวดหมู่ของวัฒนธรรมได้ดังนี้ ด้านประเพณี, ศิลปะพื้นบ้าน, ตำนานและเรื่องเล่า, ภาษาการแสดง, การแต่งกาย, อาหารและศิลปกรรม จากนั้นจึงใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการคัดเลือกวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่น จากกลุ่มประชากรตัวอย่าง และสรุปผลว่าวัฒนธรรมใดที่มีความโดดเด่นมากพอที่จะเป็นอัตลักษณ์ของชาวไทหล่ม เนื่องจากโครงการนี้เป็นโครงการจริงที่ทางเทศบาลเมืองหล่มสัก และทางสภาวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์

มีความตั้งใจที่จะสร้างพิพิธภัณฑ์หล่มศักดิ์1 เพื่อเป็นศูนย์การเรียนรู้ซึ่งว่าด้วยวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมต่างๆ และเรื่องราวของผู้คนหล่มสักจากอดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเนื้อหาในการจัดแสดงพิพิธภัณฑ์จะแบ่งเป็น 2 ส่วนหลักๆ คือ ส่วนที่แสดงถึงวิถีชีวิตของชาวหล่มสักในอดีตเช่น ความเป็นอยู่ ตลาดหล่มสัก เป็นต้น ส่วนที่สองคือส่วนที่แสดงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ชาติพันธุ์ของชาวไทหล่มและวัฒนธรรมต่างๆ

คำสำคัญ: ไทหล่ม, อัตลักษณ์, พิพิธภัณฑ์ชุมชน

Abstract

This research aims to study the lifestyle of Thai-Lom by adopting Thai-Lom identity as a guideline in designing Lomsak museum. By studying in deep survey documents from interviews. The scope of interview: a group of elders, scholars, monks and community resources such as Thai-Lom cultural conservative club. Then data analyzed cultural qualifying that represents Thai-Lom cultural identity. So clustering Thai-Lom identity and analysis Thai-Lom valuable importance. The study results that social context, lifestyle and environment of the community of ancestors from generation to generation. Which can be grouped as follows: custom, the legends and stories, languages, food and the arts. Then, casting a distinct cultural identity. This project is real by Lomsak District Municipality which the intention was

¹ พิพิธภัณฑ์หล่มศักดิ์ ใช้ชื่อ หล่มศักดิ์ “ศ” เป็นการสะกดแบบโบราณมาและได้เปลี่ยนตัวสะกด เป็น “หล่มสัก” อย่างถูกต้องเมื่อ พ.ศ. 2489 ทางสภาวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ต้องการอนุรักษ์การสะกดแบบเดิมไว้

¹ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง Email: Warang.98@gmail.com, Yanin027@gmail.com

to build Lomsak museum for a learning center. Which is on the way of life, tradition, culture and Lomsak's citizens story from the past to the present. The contents of the museum exhibits are divided into two parts. The first area reflects the lifestyle in the past such as Lomsak market, the cinema etc. the second showed about history, Thai -Lom ethnic and culture.

Keywords: Thai Lom , Identity, Community Museum

บทนำ

ขบวนการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรม

ในปัจจุบัน ต่างก็หันมาเน้นประเด็นความลึ้นไหลและการผสมผสานของโลกในยุคปัจจุบันและท้องถิ่นนิยม ซึ่งรูปแบบหนึ่งของท้องถิ่นนิยมคือ การสร้างจิตสำนึกทางประวัติศาสตร์ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากความหวังใญ่ต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมที่กำลังจะหายไป ด้วยการเน้นให้กลับคืนสู่รากเหง้าทางวัฒนธรรม ในขณะที่เดียวกันด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ การอนุรักษ์ประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรมบางแห่งก็มีเป้าหมายในการปรับใช้ในบริบทการท่องเที่ยว เช่น การรื้อฟื้นอาชีพเก่าแก่ของชุมชนเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งในโลกยุคปัจจุบัน มีการสื่อสารอย่างฉับไวข้ามโลก ธุรกิจการท่องเที่ยวข้ามชาติได้ทำให้เกิดปรากฏการณ์ใหม่ๆ ในเรื่องสำนึกชาติพันธุ์ ทำให้ “วัฒนธรรม” เป็นทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและมีบทบาทในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากดินแดนต่างๆ สู่แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งได้ไม่น้อย โดยเหตุที่ชนชาติต่างๆ ทั่วโลกต่างก็มีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน มีวัฒนธรรมเป็นของชนชาตินั้นๆ ร่วมกันสร้างขึ้นมามากมาย เป็นอัตลักษณ์ที่ชัดเจนของแต่ละชนชาติ ซึ่งความแตกต่างและความหลากหลายทางวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติเป็นสิ่งท้าทาย

ทำให้เพื่อมนุษยชนใจใคร่รู้ ใครเห็นถึงความต่างนั้นๆ และได้กระตุ้นให้เกิดการเดินทางเพื่อการศึกษาเรียนรู้ในวัฒนธรรมชาติอื่นๆ ประเทศต่างๆ ทั่วโลกจึงได้อาศัย อัตลักษณ์และความแตกต่างทางวัฒนธรรมของชนชาติเป็นทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สำคัญ (จิรวรรณ กาวิละ, 2544:1) ดังนั้น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงเป็นสิ่งที่เชื่อมร้อยแนวความคิดทุกอย่างข้างต้นเข้าด้วยกัน กล่าวคือในแง่หนึ่ง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมก็ได้ส่งผลให้ชุมชน ได้ดำรงอัตลักษณ์ ในมิติทางด้านศิลปวัฒนธรรม ของตนเอง

“เมืองหล่ม” หรือเมืองหล่มเก่า และหล่มสัก ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นบริเวณราบลุ่มที่มีเทือกเขาล้อมรอบทั้งสามด้าน ได้แก่ทิศเหนือ ด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คำว่า “หล่ม” อันเป็นที่มาของหล่มสักและหล่มเก่า นั้นมาจากคำว่า “ลุ่ม” ในภาษาพื้นเมืองหล่มสัก ซึ่งแปลว่า “ข้างล่าง”

อธิบายลักษณะพื้นที่ตั้งของเมืองหล่ม ซึ่งเป็นที่ราบลุ่มระหว่างอ้อมกอดภูเขาสูงใหญ่ในเมืองเพชรบูรณ์ ชาวพื้นเมืองแห่งนี้มีพื้นเพของคนไทหล่มสืบเชื้อสายมาจากคนลาวเวียงจันทน์ปะปนกับลาวหลวงพระบางที่ถูกกวาดต้อนมาตั้งแต่สมัยที่ไทย-ลาวยังมีการทำศึกสงครามกันอยู่ ประชากรอีกส่วนก็สืบเชื้อสายมาจากชาวจีนที่เข้ามาค้าขายที่เมืองหล่มสักจวบจนปัจจุบัน ทุกเชื้อชาติผสมผสานกลมกลืนกันจนเกิดเป็นอัตลักษณ์ของไทหล่มที่มีเสน่ห์ไม่เหมือนใคร (วิศิษฐ์ โฆษิตานนท์, 2558) เพื่อให้วัฒนธรรมของชุมชนยังคงอยู่ต่อไปได้ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ โดยในที่นี้ ทางเทศบาลเมืองหล่มสักได้มีวิสัยทัศน์ ที่จะรักษาวัฒนธรรมของเมืองหล่มสักให้คงอยู่ และทำให้เมืองหล่มสักเป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยว จึงได้จัดตั้งวิสัยทัศน์ขึ้นมาว่า “หล่มสักเมืองน่าอยู่ เป็นประตูสู่การท่องเที่ยว” โดยในที่นี้ทางเทศบาลเมืองหล่มสักได้มียุทธศาสตร์ทางการท่องเที่ยวและด้านเศรษฐกิจ กำหนดให้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจเมื่อมาเยือนเมืองหล่มสัก โดยสร้างแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และประวัติศาสตร์ในเขตเทศบาล ตลอดจนสร้างพิพิธภัณฑ์เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้าเมือง โดยการสร้างถนนคนเดินที่ถนนรถจักรยานบริเวณ หอนาฬิกา ถนนสายวัฒนธรรมนี้ นอกจากสินค้าพื้นเมืองแล้วยังมีชุดวัฒนธรรมในมิติต่างๆ ของคนหล่มมาจัดแสดงให้ได้ชมและด้วยเหตุที่ทางเทศบาลได้วางแผนถนนคนเดินไทหล่ม ให้คนสามารถเดินไปถึงพิพิธภัณฑ์หล่มสักได้ ด้วยเหตุที่พิพิธภัณฑ์หล่มสักนั้นได้ใช้สถานที่เดิมของเทศบาลเมืองหล่มสักและสถานที่แห่งนี้เคยเป็นจวนของเจ้าเมืองหล่มสักในอดีต เป็นทำเลที่ดี เหมาะแก่การจะนำมาทำเป็นพิพิธภัณฑ์หล่มสัก ซึ่งในปัจจุบันอาคารเทศบาลเมืองหล่มสักได้ย้ายมาสร้างใหม่และตั้งอยู่ที่ ถนน วชิ อ่าเภอหล่มสักเพราะที่เดิมนั้นคับแคบเกินไป

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นแล้วทำให้ผู้วิจัยมองเห็นความสำคัญในการทำการศึกษาย้อนลักษณะที่แท้จริงของชาวไทหล่มเพื่อสร้างจิตสำนึกทางศิลปวัฒนธรรมและความหวังใญ่ต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมที่กำลังจะหายไป และใช้ข้อมูลที่ได้ศึกษาวิจัยนั้น มาใช้เป็นแนวความคิดในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์หล่มสัก เพื่อให้เกิดประโยชน์ในแง่ความภูมิใจใน

ชาติกำเนิด พร้อมทั้งเป็นการให้ความรู้ลูกหลานชาวไทหล่มสืบทอดต่อกันไปรวมทั้งนักท่องเที่ยวที่มาเยือนเมืองหล่มสักเพื่อซึมซับมนต์เสน่ห์แห่งวัฒนธรรมไทหล่มเบื้องต้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของชาวไทหล่ม
2. ศึกษาสภาพแวดล้อมของเมืองหล่มสักในอดีตและปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์หล่มสักดีให้สอดคล้องกับความต้องการของคนสมัยปัจจุบัน

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของชาวไทหล่ม เพื่อหาอัตลักษณ์ของชาวไทหล่ม และเพื่อศึกษาหาแนวทางในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์ หล่มสักดี เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของคนในพื้นที่และนักท่องเที่ยว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 3 ส่วนด้วยกัน

ส่วนที่ 1 เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการลงภาคสนามและสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาด้วยวิธีสัมภาษณ์ในกลุ่มนี้จะระบุไปที่ผู้อาวุโสที่ได้อาศัยอยู่ใน อำเภอหล่มสัก ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ผู้นำหมู่บ้าน พระสงฆ์ และกลุ่มชมรมต่างๆในอำเภอหล่มสัก

ส่วนที่ 2 เป็นการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม ได้แก่ การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เช่น ปราชญ์ชาวบ้าน, ผู้อาวุโส ผู้ที่มีความรู้หรืออาศัยอยู่ในอำเภอหล่มสักตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษหรือผู้ที่ได้อาศัยอยู่ในอำเภอหล่มสักมาไม่ต่ำกว่า 30 ปี โดยที่ระหว่างการอาศัยอยู่ไม่ได้ย้ายไปอาศัยที่อื่นเป็นระยะเวลาเกิน 1 ปี ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลไปเรื่อยๆจนกว่าจะเกิดการซ้ำกันของข้อมูล

ส่วนที่ 3 เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการให้กลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความในหัวข้อพิพิธภัณฑ์หล่มสักดีในอุดมคติ โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Selection) เป็นการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยบังเอิญพบหรือไม่เฉพาะเจาะจง แต่กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเบื้องต้นบางประการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย เช่น วิทยุนักเรียน, ประชาชนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในอำเภอหล่มสัก โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเกิดการซ้ำกันของข้อมูล

การดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาภาคเอกสาร และทบทวนวรรณกรรม และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทหล่ม
2. เป็นการศึกษาภาคสนาม ทำการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยการสังเกตทำการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง จากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มผู้อาวุโส ปราชญ์ชาวบ้าน พระสงฆ์และแหล่งข้อมูลเช่น ชมรมสตรีทอผ้า मुख ต.บ้านดิว ชมรมอนุรักษ์ศิลปะวัฒนธรรมไทหล่ม กลุ่มมุลมังวัดท่ากนแก เป็นต้น
3. ผลจากการศึกษาทั้งภาคเอกสารและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่ได้มาจัดระเบียบและแยกหมวดหมู่ของวัฒนธรรมได้ 8หมวดหมู่ ดังนี้
 - ด้านประเพณี
 - ด้านศิลปะพื้นบ้าน
 - ด้านตำนานและเรื่องเล่า
 - ด้านภาษาและบทกวี
 - ด้านการแสดงและการละเล่น
 - ด้านการแต่งกาย
 - ด้านอาหาร
 - ด้านศิลปกรรมและสถาปัตยกรรม
4. ผลจากการสัมภาษณ์มรดกวัฒนธรรมที่มีคุณค่าและยังหลงเหลืออยู่ในเมืองหล่มสัก โดยแบ่งแยกประเภทตามกลุ่มวัฒนธรรม 8กลุ่มที่คัดแยกไว้
 - 4.1 ด้านประเพณี

การทำบายศรี, บุญบังไฟ, การแทงหยวก, ประเพณีล่องเรือไฟ, บุญข้าวจี, บุญพระเวศ (เทศมหาชาติ), ประเพณีเส็งกลอง ล่องโคมไฟ, งานพระบาท (วัดศรีมงคล), สงกรานต์, ลอยกระทง, แห่งประทีปปราสาทผึ้งประเพณีการแต่งงาน (กินดอง), ประเพณีกวนข้าวทิพย์, พิธีผูกเสี่ยว
 - 4.2 ศิลปะพื้นบ้าน

ไม้กวาดนาแขง, การทอผ้า, เครื่องจักสานต่างๆ อุปกรณ์จับสัตว์, การตีมีดโบราณ
 - 4.3 ด้านตำนานและเรื่องเล่าผีตาโม่, การทำผี (นางตั้ง, นางกวัก), เจ้าแม่เข้หมอง, การสักยันต์, นิทานเรื่องท้าวคัชนก, ฟ้อนแซบลาน
 - 4.4 ด้านภาษาและบทกวี

ภาษาหล่ม, นิราศลำน้ำป่าสัก, เพลงกล่อมเด็ก, เว้าผญา เกี่ยวผญา, อักษรธรรมหนังสือ ไบลาน
 - 4.5 ด้านการแสดงและการละเล่นสะบ้า, ภูกินหาง, ตีจับ, มอญช่อนผ้า, ลูกช่วง, แอสนะไฟ, เเดินกะลา, ม้าส่งเมือง, ชักเย่อส่วนด้านการแสดง แมงต๊อบเต่า, หมอลำ
 - 4.6 ด้านการแต่งกายขึ้นหัวแดงตีนกำน, ทอผ้า มุก, ทอผ้าลายขิดสวัสดี, ทอผ้าลายพริกไทย, ผ้าก่วย

4.7 ด้านอาหารขนมเส้น, แกงผักหวาน, ข้าวหลาม ญาลิมแกง, บั้งไก่ข้าวเปลือก, น้ำพริกขี้ปู, เมี่ยงคั้น, ไส้กรอกตาลเดี่ยว, ข้าวจี

4.8 ด้านศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมเรือนไม้
แถวโบราณ 2 ชั้น (ตลาดหล่มสัก), วิหารวัดศรีภูมิ, เจดีย์วัดทุ่ง, เจดีย์วัดโพธิ์ชัย, พระวิหารวัดไพโรสถ์, ธาตุทรงบัวเหลี่ยมฐาน
เตี้ยวัดศรีภูมิ, ธาตุบัวแปดเหลี่ยม วัดตุมคำมณี(บ้านห้วย),
บ้านชาวหล่ม (เฮือน) หลังคาทรงปั้นหยา หลังคาสูง มีกันสาด
บันไดพาดขึ้นกับชาน แยกครัวออกต่างหาก

5. สร้างแบบสอบถาม กระบวนการคัดเลือก
มรดกทางวัฒนธรรม จากการศึกษาวิจัยได้เก็บข้อมูลมาโดยการ
ประยุกต์เกณฑ์พิจารณาคุณค่าของ วัฒนธรรม ที่กำหนดโดย
องค์การยูเนสโกด้านการศึกษาและการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมร่วม
กับข้อมูลด้านบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรม
(ปิยะนารถ ริมทอง, 2556) ของชาวไทหล่มที่ได้จากการศึกษา
ในวรรณกรรมนำมาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินคุณค่าของ
วัฒนธรรมเพื่อเป็นอัตลักษณ์ของชาวไทหล่มจำนวน 4 เกณฑ์
คือ

5.1 เกณฑ์ทางด้านประวัติศาสตร์

วัฒนธรรมนั้นๆ มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับ
ประวัติศาสตร์ของบ้านเมืองหรือชุมชน ตลอดจนมีความสัมพันธ์
ที่เกี่ยวข้องกับ ชาวไทหล่ม ในอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

5.2 เกณฑ์ทางด้านวัฒนธรรม

วัฒนธรรมนั้นๆ มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต
ความเชื่อประเพณี และวัฒนธรรมของชาวไทหล่ม ในอำเภอ
หล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

5.3 เกณฑ์ทางด้านสังคม

วัฒนธรรมนั้นๆ เป็นภูมิปัญญาหรือสิ่ง
ก่อสร้าง หรือเครื่องมือ เครื่องใช้ ที่ชาวไทหล่มสร้างขึ้นเองและ
ใช้ในชีวิตประจำวันของชาวไทหล่มในอำเภอหล่มสัก จังหวัด
เพชรบูรณ์ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

5.4 เกณฑ์ทางด้านสุนทรียศาสตร์

ว่าด้วยเรื่องของความงามและศิลปะและ การ
ทำหน้าที่เป็นเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์, มีความงามและมีรูป
แบบเฉพาะ ที่สามารถแสดงความเป็นตัวตนของชาวไทหล่ม
อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

เกณฑ์ในการคัดเลือกอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม
ของชาวไทหล่ม ได้ประยุกต์มาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Like Scale)
เพื่อกำหนดค่าความเป็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของอำเภอ
หล่มสัก โดย ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนแบบ
ประมาณค่า (Rating scale) โดยมีการกำหนดค่าคะแนน 5
ระดับคือ ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ผล

วิเคราะห์แบบ ค่าผลรวมของน้ำหนัก (Weight Sum Analysis)
(ปิยะนารถ ริมทอง, 2556) โดยมีค่าคะแนนดังนี้

- ระดับค่ามากที่สุด คิดเป็น 5 คะแนน
- ระดับค่ามาก คิดเป็น 4 คะแนน
- ระดับค่าปานกลาง คิดเป็น 3 คะแนน
- ระดับค่าน้อย คิดเป็น 2 คะแนน
- ระดับค่าน้อยที่สุด คิดเป็น 1 คะแนน

ในที่นี้แบบสอบถามนี้ได้ผ่านการตรวจสอบ
จากผู้ทรงคุณวุฒิจากสภาวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ และ
ปราชญ์ชาวบ้าน จำนวน 3 ท่าน เพื่อเป็นการตรวจสอบความ
ถูกต้องของแบบสอบถามก่อนที่จะนำไปให้กลุ่มตัวอย่างทำ
แบบสอบถาม

ตัวอย่าง

ตารางเครื่องมือวิจัยเพื่อคัดเลือกวัฒนธรรม
ที่เป็นอัตลักษณ์ของชาวไทหล่ม ทางด้านวัฒนธรรม ทาง
ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรม

คำชี้แจง จงเติมค่าน้ำหนักคุณค่าของแต่ละ
วัฒนธรรม คะแนนระหว่าง 5-1 ลงในช่องว่าง 5 = ค่ามากที่สุด
1 = ค่าน้อยสุด

7. วัฒนธรรมทางด้านศิลปกรรม และสถาปัตยกรรม

วัฒนธรรม หรือวัตถุธรรม	n1	n2	n3	n4	รวม
	คะแนนเต็ม 5				
1 เรือนไม้โบราณ 2 ชั้น (ตลาดหล่มสัก)	4	2	4	3	13
2 วิหารวัดศรีภูมิ	5	4	4	5	18
3 เจดีย์วัดทุ่ง	-	-	-	-	0
4 เจดีย์วัดโพธิ์ชัย	4	3	3	3	13
5 สิมเก่า ปัจจุบันเป็นพระ วิหารวัดไพโรสถ์(วัดป่า)	5	3	4	4	16
6 ธาตุทรงบัวเหลี่ยมฐาน เตี้ยวัดศรีภูมิ	4	3	3	3	13
7 ธาตุบัวแปดเหลี่ยม วัดตุมคำมณี (บ้านห้วย)	4	3	3	3	13

***หมายเหตุ หากผู้ทำแบบสอบถามไม่ทราบเกี่ยวกับประเพณี
ใด ให้ผู้ทำแบบสอบถามเว้นช่องว่างไว้ ไม่ต้องใส่ค่าคะแนน

- ก 1 หมายถึง เกณฑ์ด้านประวัติศาสตร์
- ก 2 หมายถึง เกณฑ์ด้านวัฒนธรรม

- ก 3 หมายถึง เกณฑ์ด้านสังคม
- ก 4 หมายถึง เกณฑ์ด้านสุนทรียศาสตร์

ดูจากตารางตัวอย่างด้านบน วิหารวัดศรีภูมิ ได้คะแนน เกณฑ์ด้านประวัติศาสตร์ เกณฑ์ด้านวัฒนธรรม เกณฑ์ด้านสังคม และเกณฑ์ด้านสุนทรียศาสตร์ รวมกันแล้วได้คะแนนสูงที่สุดดังนั้นผลการคัดเลือกอัตลักษณ์ด้านศิลปกรรม และสถาปัตยกรรมคือ วิหารวัดศรีภูมิ

6. การศึกษาและเก็บข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมจากอัตลักษณ์ในแต่ละด้านที่ได้รับคัดเลือกเพื่อนำมาใช้เป็นแนวความคิดสำหรับการออกแบบพิพิธภัณฑ์หล่มสักดี

7. ตามวัตถุประสงค์หลักข้อที่สองเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของเมืองหล่มสักในอดีตและปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์หล่มสักดีให้สอดคล้องกับความต้องการของคนสมัยปัจจุบัน

7.1 ศึกษาสภาพแวดล้อมของเมืองหล่มสักในอดีตและปัจจุบัน โดยการศึกษาจากภาพถ่ายในอดีต และวรรณกรรมเรื่องเล่าจากผู้มีความรู้ ผู้อาวุโส และความรู้จากสภาวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์

ภาพที่ 1

7.2 เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบภายในพิพิธภัณฑ์หล่มสักดีให้สอดคล้องกับความต้องการของคนสมัยปัจจุบัน

ผู้วิจัยได้ ทำการศึกษาด้วยวิธีการให้กลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความ โดยกลุ่มตัวอย่างในที่นี้ เป็นการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยบังเอิญพบ หรือไม่เฉพาะเจาะจงแต่ต้องมีลักษณะบางประการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยเช่น ประชาชน นักเรียน หรือวัยรุ่นทั่วไปที่อาศัยอยู่ในอำเภอหล่มสักเขียนเรียงความในหัวข้อพิพิธภัณฑ์หล่มสักดีในอุดมคติ หรือยกตัวอย่างพิพิธภัณฑ์ที่ชื่นชอบ ซึ่งผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจนกว่าข้อมูลจะซ้ำ

ผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 - สรุปผลการศึกษาจากการให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 แบบสอบถามสำหรับผู้ที่มีความรู้โดยผู้ทำแบบสอบถามมีความจำเป็นที่ต้องเข้าใจวัตถุประสงค์ของการวิจัย และมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมไทหล่ม เช่น ปราชญ์ชาวบ้าน, ผู้อาวุโส ผู้ที่มีความรู้อาศัยอยู่ในอำเภอหล่มสักตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษหรือผู้ที่ได้อยู่ในอำเภอหล่มสักมาไม่ต่ำกว่า 30 ปี โดยที่ระหว่างการอาศัยอยู่ไม่ได้ย้ายไปอาศัยที่อื่นเป็นระยะเวลาเกิน 1 ปีการ

ผลของการคัดเลือกวัฒนธรรมของ ไทหล่มในแต่ละด้านที่ประเมินคะแนนแล้วได้อันดับหนึ่งคือ

ด้านประเพณีคือ - ประเพณีเส็งกลอง

ด้านศิลปะพื้นบ้านคือ - การตีมีดโบราณ

ด้านตำนานและเรื่องเล่าคือ - พ่อนแซบลาน

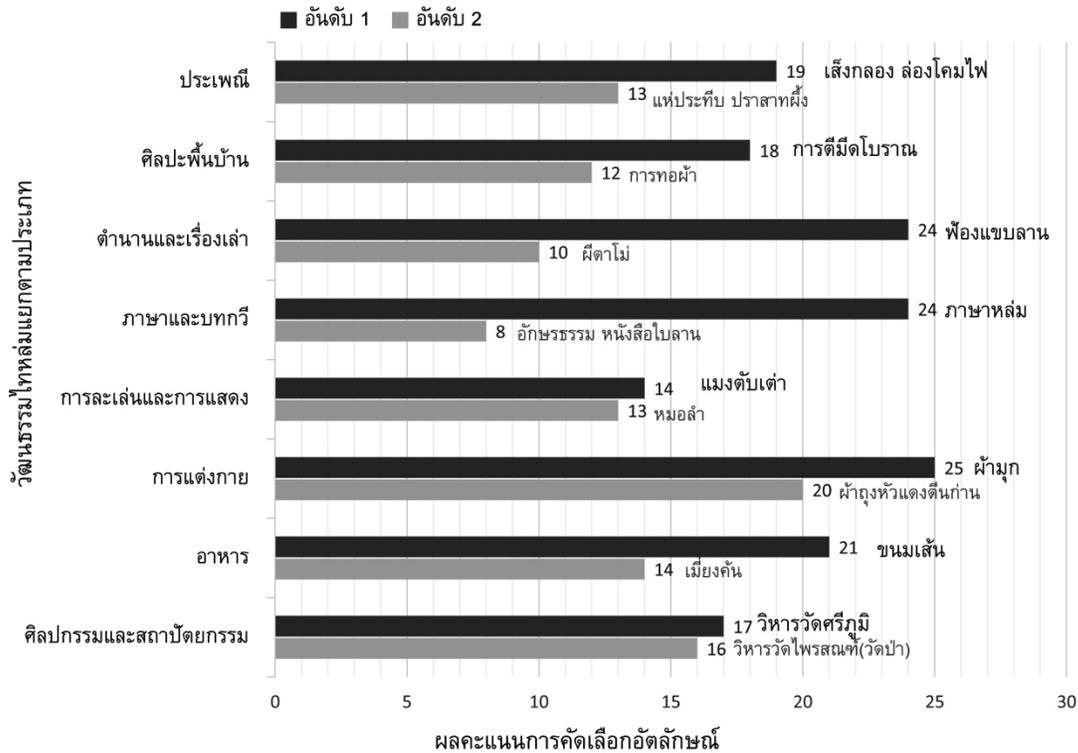
ด้านภาษาและบทกวี คือ - ภาษาหล่ม

ด้านการละเล่นและการแสดง คือ - แมงตับเต่า

ด้านการแต่งกาย คือ - ผ้ามุก

ด้านอาหาร คือ - ขนมเส้น

ด้านศิลปกรรม สถาปัตยกรรมคือ - วิหารวัดศรีภูมิ

แผนภูมิ 1 แสดงผลตอบแบบสอบถามการคัดเลือกอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมไทยกลมในแต่ละด้าน

ส่วนที่ 2 – สรุปผลการศึกษา จากการให้กลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความในหัวข้อพิพิธภัณฑ์ หล่มศักดิ์ในอุดมคติ มีผลจากการซักถามของชุดข้อมูลดังนี้

- ต้องการทราบเรื่องราวความเป็นมา ของคำว่า ไทหล่ม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

- ไม่ต้องการให้ พิพิธภัณฑ์เจียบเหงา และอยากให้เป็นพิพิธภัณฑ์ชุมชน ที่เกิดจากการร่วมแรงร่วมใจของคนหล่มสัก หรือมีส่วนร่วมดูแลพิพิธภัณฑ์หล่มศักดิ์

- ภายนอกของอาคาร ต้องการให้มีทัศนียภาพที่สวยงาม เช่น มีต้นไม้ที่ร่มรื่น ที่นั่งพักผ่อน นำเดินเข้าไปชมภายในตัวอาคาร

- มีการนำเสนอภูมิปัญญาของชาวไทหล่มโครในพิพิธภัณฑ์ ซึ่งในปัจจุบันนี้หาดูได้ยาก และสามารถแสดงความเป็นเอกลักษณ์และสร้างศักยภาพของเมืองหล่มสัก

- มีคนคอยดูแล แนะนำเวลาเดินชมในพิพิธภัณฑ์ เพื่อให้ความรู้ให้กับนักท่องเที่ยว มีเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาดและดูแลความปลอดภัย

- อยากให้เป็นพิพิธภัณฑ์ ที่มีการตกแต่งแบบย้อนยุค และมีมุมสำหรับถ่ายรูป ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบัน

อภิปรายผล

จากการที่ผู้วิจัยได้ไปศึกษาเรียนรู้การ

จัดแสดงของพิพิธภัณฑ์ชุมชนซึ่ง ความหมายของคำว่าพิพิธภัณฑ์ชุมชนในที่นี้คือพิพิธภัณฑ์ต้องก่อกำเนิดจากการที่คนในชุมชนรวมตัวกันแล้วช่วยกันจัดทำพิพิธภัณฑ์ขึ้นมาด้วยตัวเอง ดูแลกันเอง หรือมีอาสาสมัครมาทำงานด้วยความเต็มใจ จึงเรียกว่า พิพิธภัณฑ์ชุมชน อย่างแท้จริง (ศรีศักร วัลลิโภดม, 2545) แต่จากการที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่จริงพิพิธภัณฑ์ที่คนในท้องถิ่นดูแล กับพิพิธภัณฑ์ที่ภาครัฐให้การสนับสนุน กลับมีข้อดีข้อเสียแตกต่างกัน ในที่นี้ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบ พิพิธภัณฑ์ชุมชนที่เกิดจากชาวบ้านรวมตัวกันและมีการจัดตั้งคณะกรรมการและช่วยกันดูแล คือ พิพิธภัณฑ์บ้านขุนจันทน์จันท์ (ตลาดสามชุก) ซึ่งผู้วิจัยได้เห็นข้อดีข้อเสียดังนี้ ข้อดีคือ มีการร่วมมือร่วมใจกันของคนในชุมชน เสียสละกันมาเป็นอาสาสมัคร พานักท่องเที่ยวเดินชมและอธิบายสิ่งของต่างๆ โดยผลัดกันมาทำงาน มีผู้รับผิดชอบหน้าที่แต่ละหน้าที่ แต่ข้อเสียสำหรับการเป็นพิพิธภัณฑ์นั้นคือ ไม่มีการสื่อสารในการให้ความรู้ที่เพียงพอสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น ขาดผู้จัดทำแผนพับสำหรับให้ผู้เข้าชมได้ศึกษาอุปกรณ์สิ่งของที่จัดโชว์นั้น ก่อนเข้าชมมีน้อย ไม่มีจุดเด่น เป็นของที่คนในชุมชนเอามารวมกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเรื่องงบประมาณที่ไม่เพียงพอ และอาจจะต้องมีบุคคลที่เป็นแกน

นำในการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์ที่มีความตั้งใจจริง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบกับ พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นอีกที่หนึ่งคือ พิพิธภัณฑ์บ้านจำทวี (พิษณุโลก) มีลักษณะเป็นพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นในรูปแบบของการสะสมส่วนบุคคล เป็นความสนใจของผู้ที่มีจิตสำนึกที่ติดตัวมา และเกิดจากอารมณ์ชื่นชอบในสิ่งของต่าง ๆ ที่ตนเองสนใจ มีความต้องการเก็บของเหล่านั้นไว้ชื่นชม รวมทั้งเกิดจากความรู้สึกร่วมบางอย่าง

ในการเก็บรักษาสีของที่เป็นตัวแทนของวิถีชีวิตแบบเดิมที่สูญหายไปแล้ว (ดร.ปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันทกุลและคณะ, 2547) ซึ่งพิพิธภัณฑ์นี้จัดตั้งขึ้นด้วยความชื่นชอบส่วนตัวของคุณลุงจำซึ่งมีความรักในงานศิลปะ ลักษณะของพิพิธภัณฑ์เอกชนนี้ จัดได้ว่ามีผู้รับผิดชอบดูแลอย่างดี ผู้เข้าชมต้องเสียค่าผ่านประตูเป็นค่าเข้าชมพิพิธภัณฑ์เพื่อนำมาเป็นงบประมาณในการบำรุงรักษาสีของที่โชว์ มีแผนพับนำเสนอข้อมูลให้ผู้เข้าชมได้ศึกษาว่า อาคารได้มีการจัดแสดงโชว์เรื่องอะไร ตัวอาคารที่จัด ก็ได้มีการสร้างเพิ่มเติม ได้อย่างเหมาะสม ของทุกชิ้นมีคำอธิบายความหมาย อย่างชัดเจน ซึ่งทำให้เราสามารถเดินชมเองได้ หากไม่มีผู้คอยนำทาง ฉะนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการให้การสื่อสารข้อมูลกับนักท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินเที่ยวชมเองได้ และเป็นการช่วยลดภาระของผู้ทำหน้าที่พาชมหรือดูแลหากนักท่องเที่ยวมีคำถาม ซึ่งผู้วิจัยได้เห็นความแตกต่างตรงนี้ว่า การจัดพิพิธภัณฑ์ถึงแม้จะเป็นพิพิธภัณฑ์ชุมชนแต่ก็ควรมีแกนนำในการจัดพิพิธภัณฑ์ เพื่อจะได้สามารถหางบประมาณมาดูแลต่อเติม เปลี่ยนของจัดแสดง และทำป้ายจัดแสดงประวัติความเป็นมาของสิ่งของแต่ละอย่างว่ามีความเป็นมาอย่างไร สมัยก่อนใช้ทำอะไร เรื่องนี้จะช่วยเพิ่มความรู้ช่วยให้ผู้เข้าชมและเด็ก ๆ มีสำนึกคิดเองได้ซึ่งจัดว่าเป็นประโยชน์สำหรับพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านสมัยใหม่ได้เป็นอย่างมาก สำหรับพิพิธภัณฑ์หล่มสักดีนั้นถือว่าเป็นความโชคดีของชาวหล่มสัก ซึ่งสำนึกศิลปะและวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ และเทศบาลเมืองหล่มสักนั้นได้มีแนวคิดที่จะจัดสร้างและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมเอาไว้ ดังนั้นทางพิพิธภัณฑ์จึงมีทุนสนับสนุนจากทางภาครัฐ

จึงทำให้การทำงานนั้นง่ายขึ้น แต่ถึงจะมีเจ้าหน้าที่จากทางรัฐบาลที่จ้างมาดูแลแต่ก็ยังคงต้องการแนวความคิดที่ว่าคนในท้องถิ่นนั้นสามารถมีส่วนร่วม โดยทางเทศบาลอาจจะจัดจ้าง คนที่มีความรู้ในชุมชนอย่างแท้จริงโดยมีการสัมภาษณ์การสมัครงาน มีการคัดเลือก เพื่อให้ได้ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์ที่เหมาะสม และมีความรู้ดั้งเดิมเป็นพื้นฐานอยู่แล้วด้วย

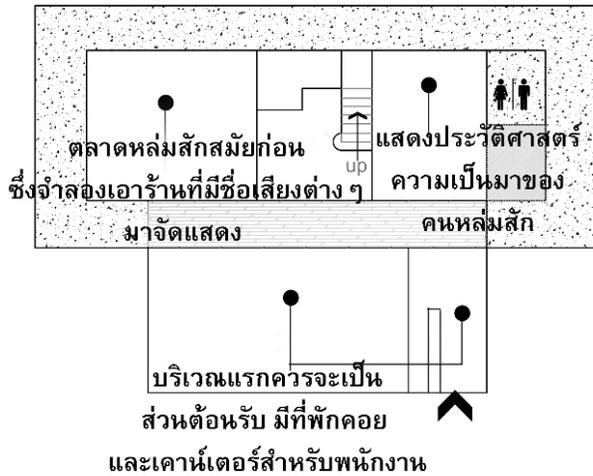
แนวความคิดในการออกแบบภายในของพิพิธภัณฑ์นั้น ควรแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนที่ 1 คือส่วนที่แสดงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตลาดหล่มสัก ซึ่งจัดเป็นส่วนย่อยๆ ก็เป็น ห้อง

ประวัติศาสตร์ การเมืองการปกครองของหล่มสัก ห้องของดีหล่มสัก เป็นต้น ส่วนที่ 2 นั้น ด้านบนจะเน้นเรื่อง อัตลักษณ์วัฒนธรรม ของชาวไทหล่ม แต่ละห้องจะมีอัตลักษณ์แต่ละด้านของวัฒนธรรมไทหล่มแฝงอยู่ และเพิ่มเรื่องราวของการเป็นพิพิธภัณฑ์ด้วยการจำลองหุ่นขี้ผึ้ง เช่นการตีมีดโบราณ การแต่งกายของชาวไทหล่ม การจำลองสามล้อรับจ้าง และมีการจำลองอาหารที่มีชื่อเสียงของหล่มสัก และสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นของเมืองหล่มสัก การออกแบบตกแต่งภายในนั้นจะเป็นแนวย้อนยุคโดยมีการใช้วัสดุที่คล้ายไม้จริง ทาสีให้เก่า ทำอิฐที่ก่อไว้ให้ดูเก่า ดูแล้วไม่ใช่ปัจจุบัน แต่เป็นหล่มสักในสมัยอดีต ซึ่งเด็ก ๆ รุ่นใหม่ๆ อาจจะยังไม่เคยทราบและเกิดไม่ทัน มีการจำลองห้องภาพยนตร์ ซึ่งสมัยก่อนหล่มสักมีโรงหนังถึง 3 โรงด้วยกัน โดยจัดเป็นมุมๆ ซึ่งมีไว้สำหรับถ่ายรูป ด้วยเอกลักษณ์ของแต่ละโรงหนังนั้นโดดเด่น สไตลการออกแบบนั้นจะอยู่ในยุค 70 นอกจากนี้ยังมีร้านตัดผมแบบโบราณ และหุ่นจำลองสามมิติอีกมากมาย แต่ละห้องนั้นจะบ่งบอกถึงอารมณ์ที่แตกต่างกัน คนละยุคสมัย เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เพลิดเพลินกับการชมนิทรรศการ และไม่เบื่อในการเข้าชม ทั้งนี้รวมทั้งติดตั้งอุปกรณ์แสงสีเสียงยุคใหม่เพื่อที่จะจำลองสิ่งต่างๆ ให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้นโดยการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการลงวางผังในการจัดแสดงของแต่ละห้องให้มีความสอดคล้องกับอัตลักษณ์ในแต่ละด้าน ทั้งนี้รวมถึงบริบทโดยรวมของอำเภอหล่มสักตั้งแต่สมัยอดีตที่ไม่สามารถหาชมที่ไหนได้ หรือหาได้เพียงเศษซากที่ยังคงอยู่ในปัจจุบันนั่นเอง

ภาพที่ 2 ลักษณะทางกายภาพภายนอกของพิพิธภัณฑ์ใช้สถานที่ เดิมของเทศบาลเมืองหล่มสัก

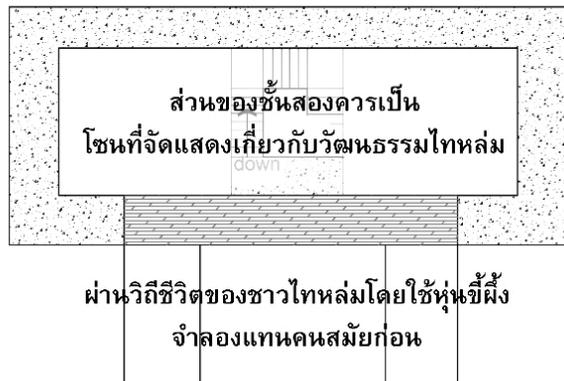
1st Floor

ภาพที่ 3 ผังพื้นที่ 1

แสดงแนวทางการออกแบบภายใน

2nd Floor

ภาพที่ 4 ผังพื้นที่ 2

แสดงแนวทางการออกแบบภายใน

สรุป

พิพิธภัณฑ์หล่มสักดีควรเป็นศูนย์การเรียนรู้ ซึ่งว่าด้วยวิถีชีวิตประเพณี วัฒนธรรมตลอดจนเรื่องราวของผู้นคนเมืองหล่มสักตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน และเกิดประโยชน์กับชุมชนในแง่....ความภูมิใจในถิ่นเกิดพร้อมทั้งให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนและทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าใจคำว่า “ไทหล่ม” ได้ และมองเห็นคุณค่าและความสำคัญของเมืองหล่มสักคุณค่าของพิพิธภัณฑ์หล่มสักดี และซึมซับมนต์เสน่ห์แห่งวัฒนธรรมไทหล่มเบื้องต้น โดยมีความหวังว่าให้พิพิธภัณฑ์แห่งนี้เปรียบเสมือนห้องรับแขกของเมืองหล่มสัก

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.ดร.ฉานินทร์ รักรวงศ์วาน ที่คอยให้คำแนะนำอย่างสม่ำเสมอ ขอขอบคุณ ดร.วิศัลย์ โฆษิตานนท์ ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่แบ่งปันข้อมูลความรู้ต่างๆ ของเมืองหล่มสักทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ของชาวไทหล่มผู้วิจัยจึงมีข้อมูลที่แม่นยำจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ต่างๆ มากมาย และผู้มีความรู้ในอำเภอหล่มสักกลุ่มสตรีทอผ้ามุก ชมรมอนุรักษศิลป์ วัฒนธรรมไทหล่ม กลุ่มมุลมังวัดท่ากกแกปราชญ์เพชรบูรณ์ พระสมุห์ไพโรศาล ภทรมุณี (ท้าวเงิน) ที่คอยแบ่งปันความรู้ทำให้สามารถแก้ไขงานวิจัยให้ถูกต้อง.

เอกสารอ้างอิง

- จิราวรรณ กาวิละ. (2544). *ทางเลือกของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาหมู่บ้านวัวลายอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จังหวัดเชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปิยะนารถ ริมทอง. (2556). *การศึกษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพื่อการจัดการเส้นทางเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อำเภอ ลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จังหวัดเชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิศัลย์ โฆษิตานนท์. (2558). ว่าด้วยเรื่อง *ชื่อเมืองหล่ม หล่มเก่า หล่มสัก และน้ำสัก.* ค้นเมื่อ 22 เมษายน 2558, จาก <https://www.facebook.com/notes/10152493295917168/>.
- วิศัลย์ โฆษิตานนท์. (2558). *หล่มเก่า: วิถีไทหล่ม.* ค้นเมื่อ 26 เมษายน 2558, จาก <https://www.facebook.com/notes/10151206448537168/>.
- ศรีศักร วัลลิโภดม. (2545). *พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น: กระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน.* ค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2558, จาก <http://www.lek-prapai.org/watch.php?id=631#>.
- ปรีตดา เฉลิมเฝ้า กอนันตกุลและคณะ.(2547).*รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์: วิจัยและพัฒนาพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น ระยะที่ 1 สร้างเครือข่ายและสำรวจสภาพพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย*